

Brenda Bowenová

Kouzelný ostrov

Půvabný a humorný román,
který vás tam přenesení...

— časopis *People*

Brenda Bowenová

Kouzelný ostrov

Půvabný a humorný román,
který vás tam přenesení...
– časopis *People*

Toto je beletristické dílo. Jména, postavy, místa a události jsou buď výtvozem autorčiny představivosti, nebo se používají fiktivním způsobem a jakákoli podobnost se skutečnými osobami, živými či již nežijícími, s firmami, obchody, událostmi nebo lokalitami je čistě náhodná.

Michaelovi

PODĚKOVÁNÍ

Autorka by si především přála poděkovat Elisabeth von Arnim, z jejíhož nedostižného románu *Kouzelný duben* tato kniha vychází.

Knihu by nebylo možné napsat bez talentu, moudrosti a laskavosti mnoha lidí, z nichž je třeba především jmenovat Pamela Dormanovou, Seemu Mahanianovou a všechny v nakladatelství Pamela Dorman Books / Viking a Penguin: Faith Hamlinovou, Edwarda I. Maxwella, Stefanii Diazovou, Jody Hotchkinsovou, Heide Langeovou, Tima Federleho, Betsy Moreellovou, Lucii Kinsolvingovou, Anne Schwartzovou, Lee Wadea, Donnu Brayovou, Alessandru Balzerovou, Lauru Godwinovou, Donnu Jo Napoliovou, a nejdůrazněji pak mou velkou, srdečnou, milující, milovanou a nezdolně podporující rodinu.

... Nemluvě o zpěvných ptácích: stálých obyvatelích skutečného Little Lost Islandu a státu Maine.

ČERVEN A ČERVENEC

KAPITOLA 1

Když Lottie Wilkesová otevřela ráno 13. června oči, poblahopřála si k tomu, že uplynul jeden rok, během kterého se ani jednou nemilovala se svým manželem.

Ethan ze spánku slabě vzdychl. Otočil se a hodil jí bezděčně ručku na čelo. Když spal, byl to takový miláček – jak roztomile povrchně dýchal, jak voněl tak dobře známou, trochu vlhkou vůní, jak mu kmitala očička pod žilnatými víčky –, Lottie se na něj nemohla vynadávat, jak byl subtilní a zranitelný. Teď něco zamumlal.

Lottie si uvědomila, že už je to rok, protože téměř přesně před rokem – den před jejich výročím – se s manželem rozhodli „strávit nějakou tu chvíli v posteli“, jak tomu byl on zvyklý říkat. Lottie se při tomto posledním cvičení cítila poněkud přehlížená, měla dojem, že by klidně mohla být zaměnitelná za kohokoli jiného, a tak se ho zeptala: „Můžeš mě políbit, jak jsi to dělal dřív?“

„Ježíšikriste, Lottie!“ vykřikl a poté ze sebe shodil deku a spěšně odešel z bytu. Lottie na okamžik zapomněla, že manžel nesnáší, když ho někdo žádá, aby něco udělal, nicméně si slíbila, že s ním nebude mít sex, dokud ji nebude zase líbat. Byl to slib, který byla schopna dodržet.

Ethan otevřel své velké hnědé oči. „Ahoj, mami,“ zašeptal.

„Pssst, miláčku,“ odpověděla Lottie. „Ať se tatínek neprobudí.“

Ethanovi budou v září čtyři roky. Tento měsíc mu byly tři a tři čtvrtě. Ethan byl ve vývoji napřed, co se týče zlomků, ale nebyl vůbec napřed, co se týče spaní ve vlastní posteli.

„Pojď, broučku,“ řekla mu šeptem, „budeme vstávat.“

Bylo 5.42 a tento 13. červen byl již sedmým ránem za sebou, které by bylo lépe zaspát. Už za osm dní mělo oficiálně začít léto, ale přesto bylo šedivo, nevlídno, mokro a zima: zvířata zůstávala v norách, ptáci v hnízdech, ryby tam, kde byly zvyklé spát, ať to bylo kdekoli – snad pod útesy? Jen Ethan byl samozřejmě vůči počasí imunní. Bylo možné se spolehnout, že se každé ráno vzbudí mezi 5.30 a 5.47, poté co se předtím uložil ke spánku – za doprovodu křiku a odmlouvání – jen krátce před půlnocí. A poté co k nim přiběhl do postele mezi 2.37 a 3.04. Ethan si pochopitelně mohl dopřát dvě hodinky spánku každé odpoledne, což také dělal. Jenže Lottie ani Jon si to dopřát nemohli.

Nedostatek spánku je něco, co člověka při výchově dítěte doopravdy ubíjí. Neubíjí ho to, že tráví čas se svým malým já, nebo že ho usazuje do sportovního kočárku, nebo že s ním vážným hlasem diskutuje o tom, zda je domovní zvonek kouzelný. Tohle všechno je báječné. Zabíjákem je však režim se dvěma až třemi hodinami spánku, a to ne jednou za uherský rok, ale noc za nocí, den za dnem. Vedle toho představoval sex újmu, která byla až podružná. A bez něj byl Lottiin život ve skutečnosti snazší. Také bylo méně praní.

Lottie odvedla Ethana do koupelny. Byl pyšný na své plenky, ale už ne tak pyšný, že je nepromočil ještě před svítáním.

„Šikovný chlapec!“ chválila ho Lottie, když Ethan stál rozradostněný a napřímený u nočníku, aniž by ale ze sebe něco vydal. „Hezky ses snažil!“

Úplně ho zbožňovala – a nejen proto, že vypadali stejně: jako elfové s kudrnatými vlasy a velkýma očima. Fascinovala ji slova, která vymyslel jeho malý mozek. Žasla nad rozhodností jeho pevného těla. Podívovala se pokaždé, když formuloval nějakou novou myšlenku.

„Snídani, mami!“ volal toho rána Ethan, a Lottie to dostalo, stejně jako každé ráno.

A stejně jako každé ráno strávili i tentokrát časné hodiny v přívalu banánů a instantních kaší a poslechu rádia Z100 a sledováním videí s vlaky na

YouTube. Jon se probudil v 7.15 jako každé ráno, oblékl si svůj právnický oblek a standardní košili a oba je při odchodu do práce políbil na tvář.

„Pa, malý kámo,“ pozdravil Ethana. „Šťastné skorovýročí, zlato,“ prohodil k Lottie, když procházel dveřmi, jako by si také vzpomněl. Ale ne dost, aby s tím chtěl něco dělat. „Dnes přijdu domů pozdě.“

Což mohlo znamenat cokoli.

Lottie a Ethan se začali připravovat na odchod do školky. Čtyři hodiny denně a dvacet sedm tisíc dolarů ročně. To byla myšlenka, která jí vyvstala každé ráno, když před sebou tlačila kočárek do Slope směrem k Šťastnému kruhu přátel. Dvacet sedm tisíc dolarů ročně, které nevydělala, ale Jon ano, a které ani jeden z nich nemohl použít jako splátku půjčky na vysokoškolské studium. A to patřil Šťastný kruh přátel ještě k těm *levným*.

Toho rána se dvacet sedm tisíc dolarů zdálo být trestem víc než jindy. Bylo by mnohem snazší provozovat školku doma. Spustil se liják a podivně teplý déšť padal na pokrývku. Lottie neměla gumáky – nebo je přinejmenším nenašla, už zase, když se chystala jít ven –, a tak bude mít promočené nohy, ještě než dojdou na Třetí avenue. Ethan kopal do plastového krytu na kočárku a líbilo se mu, že má takovou moc nad dešťovými kapkami, že je může zevnitř svého kokonu nasměrovávat do čůrků.

Zaparkované kočárky, z nichž crčela voda, stály namačkané ve vestibulu bývalého kostela, kde sídlil Šťastný kruh přátel i jeho luxusnější a pochopitelně i dražší rival Prezident Pre. Lottiiny purpurové legíny byly mokré od kolenou až k dolním lemům. Většina maminek ze Šťastného kruhu přátel nepatřila k jejím kamarádkám, ale Lottie se snažila být milá ke každé z nich. Byla prostě přátelský typ. Měla tak mokré vlasy, že jimi při loučení zatřásla, jako to dělají psi, a postříkala Ethana – Ethan to miloval.

„Budu hodný, mami,“ řekl Ethan a potlapkal ji jako štěně. „Už běž.“ V okamžení byl u stolku s legem a už ji u sebe nechtěl. „Pa, můj miláčku Ethie,“ odpověděla Lottie, a dokonce i ona sama věděla, že ho bude brzo muset přestat takhle oslovovat. Sbírala síly na návrat zpátky do deště, zatímco se prodírala promočenými kočárky značky Maclaren se spoustou vychytávek do vestibulu.

Venku teď padaly trakaře. Co to je, kroupy? Pršet nepřestalo prakticky už od poloviny května. Samozřejmě, brzo budou škemrat aspoň o trochu studeného deště, až udeří brutální srpnová vedra. Lottie si zapnula přšiplášť a dala si ruce do kapsy. Snad velké latté s odtučněným mlékem pomůže.

Když se blížila k východu, něco ji upoutalo: nový letáček na staromódní nástěnce u hlavního vchodu. Mezi lístky s nadpisy „Naše milovaná chuva odchází“ a „Koučka kojení – jak překonat bolest a rozkojit se“ spatřila jeden, na němž stálo:

*Hopewellská chata.
Little Lost Island, Maine.
Stará hezká chata k pronajmutí na malém ostrově.
Voda ze studny, borůvky, mořské sklo.
Srpen.*

Náhle zaregistrovala přímo za sebou prudký nádech.

„To kvůli té chatě?“ zeptala se. Ani nevěděla, koho se ptá.

„Prosím?“

„Nadechla jste se kvůli té vývěsce?“ Otočila se a spatřila jinou maminku – tak moc se od ní lišící! Vysoká, nordický typ s hranatým obličejem a superbledýma modrýma očima. Tohle byla matka z Prezident Pre, nicméně *extrovní* matka z Prezident Pre: Rose Arbuthnotová, skutečný génius.

Tahle matka rychle složila dopis, z něhož Lottie zahlédla pouze hlavičku školky Prezident Pre. Lottie slyšela, že tam neustále posílají rodičům dopisy – e-maily nejsou pro Prezident Pre dost dobré. Prezident Pre měl zkrátka jasné zásady.

„Little Lost Island – Malý ztracený ostrov,“ řekla Rose, ne až tak úplně jen pro sebe.

Rose Arbuthnotová byla vdaná za spisovatele Freda Arbuthnota (přijala jeho jméno!), který byl v Slope znám tím, že je jedním ze dvou jeho obyvatel, kteří získali MacArthurovu cenu. To on byl vlastně ten génius, ne ona. Lottie

si vybavila, že byl geniální i ve vytváření found art objektů nebo ve vedení hospicu, ale také ve tkaní tapiserií z konopí posbíraného v přístavech na City Islandu. Nebo tam někde. Byl zkrátka úspěšný ve všem, do čeho se pustil. Momentálně pracoval na svém zřejmě Nejdůležitějším románu, který ale určitě ještě nevyšel. Nicméně se od něj očekávají velké věci.

A tady stála Rose, jejíž obličej byl zblízka ještě bledší (víčka měla ve skutečnosti téměř průsvitná), a soustředěně hleděla na vývěsku na hlavičkovém papíře, jako by se na jeho smetanově bílém povrchu rozhodovalo o jejím osudu.

„Hopewell,“ řekla jí opět Lottie, „tam musíme jet.“

„Rose? Půjdeme zpátky do mé kanceláře?“

Rose vyrušil ze zírání na vývěsku na nástěnce melodický hlas Patience, ředitelky školky Prezident Pre s příhodným jménem. Byla za to vyrušení ráda: chtěla se odtud dostat dřív, než na ni udělá znovu nájezd ta druhá matka. Zнала podtext každé konverzační fráze této rodičovské tlupy ve školce. „Má Ben všechny zuby?“ znamenalo: „Kdy přestane druhé kousat?“ „Beatrice a Benedick – to jsou fantastická jména!“ ve skutečnosti znamenalo: „No to je pěkná snobárna, dokonce i na Park Slope.“ A nejhorší „Jak to vypadá s knihou vašeho manžela?“ znamenalo to, čemu se chtěla vyhnout: „Jak je možné, že si tak dobře žijete, když ani jeden nechodíte do práce?“

„Ano, určitě,“ odpověděla Rose. Přesně věděla, proč s ní chce Patience mluvit. Každoroční finanční dar Arbuthnotových vzdor tomu, jak velmi byl štědrý, možná stále nepostačoval. Ale aspoň byl šek okamžitě proplacen.

Ta druhá matka se k ní otočila a napřáhla ruku. Z jejího pláště do deště jí na zápěstí kápala voda. Měla záviděníhodně vlnité tmavé vlasy a výraznou tvář. Jako mladší sestra Harpa Marxe. „Jsem matka Ethana ze Šťastného kruhu,“ řekla. Rose moc nechápala tu náhlou přátelskost, ale tato žena se na ni dívala s účástí, ba dokonce se solidaritou. Bylo těžké jí odolat. Ale Rose jí odolala. „Musím jít.“

„Já vím,“ řekla ta žena. „Myslím, že obě musíme jít.“

„Cože?“ opáčila Rose.

„Jmenuji se Lottie Wilkesová. Jsem Ethanova maminka,“ opakovala matka, přičemž zřetelně artikulovala, jako kdyby Rose nemluvila stejným jazykem, „a myslím, že bychom se měly vynasnažit jet na Hopewell Island. Protože se potřebujeme z tohoto dostat pryč.“

„Je to *Little Lost Island*. To *chata* se jmenuje Hopewell.“ Rose byla pozorná čtenářka. „Ale já se nepotřebuji dostat pryč.“

„Rose?“ To byla Patience.

„Musím jít.“ Šla za Patience úzkou chodbou plnou veselých obrázků, povzbuzujících tabulí a dávkovačů dezinfekčního prostředku na ruce. Ona a Fred udělali možné i nemožné pro to, aby sem své děti dostali. Dokonce i s MacArturovou cenou bylo velmi nejisté, že budou přijaty, zvláště protože byly dvě. Ale když už jsou Bea a Ben tady, budou to mít jisté až do postgraduálu. Alespoň to každý říká. Povzdychla si a doufala, že Patience o tom zase nebude začínat.

„Posaďte se, *prosím*,“ pokynula jí Patience. Rose si sedla. Patience začala cosi tlachat o program školky na nadcházející léto a jeho výhodách, kterých si již Rose byla vědoma, protože obě dvojčata byla dávno přihlášená. Poté přešla k tématu mizerného počasí, plánům na dovolenou, politice Park Slope Food Coopu. Rose znala Patience dost dobře na to, aby poznala, že tato fáze rozhovoru ji má obměkčit.

„Je mi líto, že tu nemůže být Fred,“ řekla Rose. Na to, jak se jí líbila školka, neměla zájem o přestarostlivé společenské způsoby Patience. „Ta ženská by vyčenichala prachy i na jatkách,“ poznamenal Fred, když našli předchozího večera lísteček vstrčený do Benova sportovního kočárku, na němž byla napsaná žádost, aby se dostavili do Patienciny kanceláře.

„Můžeš se tohoto ujmout za nás oba?“ zeptal se. Rose měla pocit, že se za ně oba ujala už spousty věcí, zvláště když se to týkalo dvojčat. Naštěstí Patience úplně nedocenila skutečnou cenu Arbuthnotových, jinak by se z nich snažila vyždímat tolik, že by to stačilo na položení základů pro novou budovu. Tenhle dopis byl však napsaný poněkud jiným tónem, takže Patience možná získala nové informace.

„Mně je to také líto. Ale jsem si jistá, že víte, proč jsme si vás sem pozvali,“ dodala Patience.

Rose přikývla: „Myslím, že ano.“

Patience založila ruce, podívala se jí přímo do očí, pokývala hlavou a prohlásila: „Máme *vážné obavy* o Bena.“

Pauza.

Stále se dívala na Rose a čekala. Čekala na co?

„Co tím míníte, že máte *vážné obavy* o Bena?“

„Máme Bena tady v Prezident Pre velmi rádi. Má jasnou tvůrčí mysl a *velmi* svobodného ducha. Ale školní rok je téměř u konce. A on má stále *problém* se zklidnit.“ Rose nebyla schopna slova. Patience opět pokyvovala hlavou, každý pohyb dopředu a dozadu obtěžkaný tím, jak je jí to líto. „Máme pocit, že bude možná vyžadovat *speciální* přístup. Je to skvělý chlapec, ale klademe si otázku, zda by nepotřeboval víc pomoci *někde jinde*.“

Přehnaně zdůrazňovaná slova udeřila Rose jako ledová pěst do tváře. Co to říká? Rose se sotva byla schopna soustředit na to, že Patience pokračuje, aby jí sdělila, že ví o vynikajícím psychiatrovi a vysoce doporučených typech terapie, které by mohly prospět Benovu vývoji.

„Dovedu pochopit, že ho možná nebudete chtít odloučit od jeho dvojčete, ale my máme pocit, že to bude to nejlepší jak pro Beu,“ – odmlka, významná odmlka –, „tak pro Bena.“

O čem to *mluví*? Odloučit dvojčata? Vždyť jsou takřka jeden člověk. Oni nebudou chtít být odloučeni! Vždyť se objímali, když jí udělali císařský řez. Možná kdyby nerodila císařem, by Ben byl jiný. Lepší. Hlavou jí běžely myšlenky jako o překot. Takže oni ho vyhazují z *předškolní výchovy*?

Kde je Fred? Bodl by tu ženskou do žeber.

Potom Patience zasadila poslední ránu: „Ben je vítán, aby zde zůstal na letní program, který je z větší části neakademický.“ Neakademický! „Ale na podzim... Jsem si jistá, že to pochopíte. Prostě se *nehodí*, aby sem Ben chodil. Samozřejmě ale, když bychom nasadili potřebný asistenční systém, dalo by se zkusit, jak to půjde. Možná na první pololetí.“

Tak o tohle jí šlo. Schůzka je u konce. Patience vstala a potřásla Rose rukou. Rose nebyla s to uvěřit, že jí to dovolila. Nejradši bych tě zabila, pomyslela si. Nikdy ses neměla přiblížit ani k jednomu z mých dětí. Nenávídím tě. Jsi zrůda.

Kočárky stály u dveří jako barikáda ze sportovních aut. Rose se mezi nimi s námahou protlačila, záměrně zpřeházela *ach tak* pečlivě vyváženou hierarchii toho, čí kočárky si zaslouží jaké místo, protože všechno v Park Slope bylo založeno na nějakém zasraně *bohorovném* morálním řádu.

Sbírala odvalu na déšť, a protože lilo jako z konve, zavolala Fredovi z přístřešku u hlavního vchodu. Smrdělo to tam jako kočičí čuránky. Musela napnout všechny síly, aby se nepozvracela. Hned to vzal, i když nesnášel, když ho někdo rušil v psaní. „Jak to šlo?“

Rose mu vše odvyprávěla. Ale jak mluvila, nebyla schopna zabránit tomu, aby svůj vztek nevyhlila na něj. „Proč jsi tu nebyl? Měl jsi tu být i ty.“ Obviňuje Freda, pomyslela si. Stop.

„Řekla jsi mi, že je v pořádku, že půjdeš jen ty.“

„On s námi manipuluje, Frede, už ve třech letech.“ Ach bože! Teď Ben! „Měli jsme dělat víc, když byl menší. Když se přestane ovládat, je to moc těžké. Je to těžké také pro Beu. Ben potřebuje silnější ruku.“ Stala se jeho sestra už obětí? Byla Rose tím, kdo to umožnil? Ben byl doma pěkně protivný. Někdy. Jak se asi chová ve školce?

„Myslíš, že je ve školce horší?“ zeptal se Fred.

„Co tím myslíš, horší?“ opáčila Rose. Že to Fred vyslovil, byla zrada. „Chceš snad říct, že je zlý? Říkáš, že by mělo tříleté dítě brát prášky?“

„Rose, vůbec jsem nevěděl, že se tříletým dětem smí dávat prášky.“ Déšť byl tak hlasitý, že musela křičet, aby se slyšela. „Ona mi řekla, že se dávají! Zná vynikající psychofarmakology! Chceš snad pro něj něco takového? V tuhle chvíli ani nechci, aby se tam zúčastnil letního programu.“

„A co s ním tedy chceš v létě dělat?“ zeptal se Fred.

„Co *já* chci dělat?“

Na druhém konci zavládlo na chvíli ticho.